

Kapitola 9. Vyšší poznání

Předcházející část: Kapitola 8. 0 příčinách a důsledcích

Kapitola 9

VYŠŠÍ VĚDOMÍ

PODSTATA CESTY

Přímá cesta k vyššímu poznání skrze vědomí přesahuje formu, dualitu i vnímání. Konflikty a chyby jsou dány formou, která je též příbytkem násilí. Moc přebývá v „oblasti“ ne-formy. Ne-forma, jak se předpokládá, se projevuje na úrovni vědomí, která je kalibrována od 500 do 600, výše se úroveň formy rozpouští v ne-formě. Časem dochází k poznání, že se forma skládá z ne-formy a že jsou jedno a to samé, ale od tohoto pochopení forma sama o sobě odvádí pozornost, překáží, proto je lépe se jí vyhnout.

NESOUSTŘEĎUJTE SE NA FORMU

Mnohá „duchovní“ učení vyjádřená formou, často vedou k tomu, co je snad lépe nazvat „astrální“ realitou vědomí, sama o sobě mohou být svůdná, nekonečná a příjemná, avšak nevedou k osvícení.

Jejich forma dává iluzi, jakoby hledající stál na cestě se schody a ukazateli a dokonce i „duchy – průvodci“. Ve skutečnosti duchovnímu povznesení k vrcholu Osvícení nesekundují žádné bytosti, vyhlížející nás podél cesty.

Astrální „plány“ je možné, stejně jako učení, kalibrovat. Jsou nižší plány (peklo), střední plány (očistec) a vyšší astrální plány (nebesa). Existují různá místa, kam se může dostat duše nebo duchovní tělo nebo na která může být soustředěn význam. Každá úroveň má svoji hierarchii, „bohy“ i folklór, „reálné“ pro obyvatele těch plánů. Mohou přinášet uspokojení, dokonce i radost i nadšení, ale ne osvícení.

Realita přesahuje jakoukoliv formu, při tom je od ní neoddělitelnou. Nechť forma rozkrývá svoji vlastní podstatu. Není potřeba k ní směřovat. Současně je třeba být opatrným, abychom nepadli do pastí předpokládaných protikladů nebo alternativ formy a ne-formy nebo všeho proti ničemu nebo plnosti proti prázdnotě. Jsou to jen popisné významy, nemající žádný vztah k realitě. Člověk si nemusí vybírat mezi reálným a nereálným, protože nereálné neexistuje.

SMĚŘOVÁNÍ POZNÁVÁNÍ

Hledání je směřováno „do nitra“ k postupnému odhalení zdroje vědění pro pocit „JÁ“. Lidé hovoří „Já se znám“. Co to ale znamená? V běžné řeči to předpokládá poznání podstaty ega, což vlastně dokládá poznání své psychologie, ega a jeho forem. Povědomí o „JÁ“ to je skutečnost, nahrazující ego v roli vnímání sebe sama.

V procesu duchovních objevů se člověk snaží pochopit, co vlastně poznává a má schopnost pocítit existenci „JÁ“ nebo jeho vlastnosti, ne ale konkrétní nebo omezené malé „Já“ v podobě Vyššího „JÁ“.

Všimněte si, že slovo „Bůh“ i veškeré výrazy Božskosti jsou psány velkým písmenem; velkým písmenem se píše také „JÁ“. Individuální „Já“ může poznávat sebe samo nebo svoje bytí pouze jako funkci velkého Poznání. To je vnitřní kvalita Božského „JÁ“, které je zdrojem sebe sama i ohniskem duchovního hledání. Je neverbální a je zdrojem zkušenosti, vnímání a pozorování. Člověk tak začíná poznávat také to, že je voda a ne ryba.

ZÁKLAD PROCESU

Pohled do nitra je spíše světonázor než technika nebo duchovní praktika. Je určen ke zbavení se potěšení z obsahu rozumu a světa, který odráží. Taková odtrženost se může z počátku zdát případnou ztrátou, jako bychom prožívali smrt světa a všech jeho možností. Tyto zkušenosti mohou být pasivně vnímány jako skutečná smrt, ale ve skutečnosti mizí jen iluze. Zdroj uspokojení nikdy nebyl vně, ale vždy je v nitru. Uspokojení nedával vnější svět, ale vlastní potěšení člověka.

Ve skutečnosti strach nevyvolává ztráta světa, ale nuda. Nuda mizí, jakmile v ní rozpoznáme pouhou příchýlnost k minulosti nebo budoucnosti, navíc, pouze ego se umí nudit. Ego si užívá novinky a je zcela závislé na tom, co bude „dále“. Z toho vyplývá, že ego se živí a žije očekáváním budoucího uspokojení, místo toho, aby prožívalo absolutní dokonalost, dostupnou pouze teď.

Strachu z nudy je blízká, skrývající se pod ním, iluze. Jakoby se nuda měla nahradit pustotou. Iluze pustoty tane člověku na mysli a zdá se hrozbou. Cesta k cíli poznání Všeho, co nahrazuje dřívější iluzorní stavy, začíná zřeknutím se iluze reálnosti celého rozumu / světa, skrze iluzi pustoty / ničeho. Je dobré si pamatovat, že veškeré stavy jsou iluze, které může překonat duchovní vůle a rostoucí poznání.

KDO JDE PO CESTĚ

Iluze ega se rozptyluje, jakmile ze všech akcí zmizí podstatné jméno „já“. To, co ego nazývá svými akcemi, jsou ve skutečnosti jen existující charakteristiky samy o sobě, jejichž funkce jsou automatické, jsou určeny lokálními podmínkami a dějí se bez imaginárního „Já“, které je aktivuje. Člověk myslí, cítí nebo dokonce i existuje ne díky akcím nebo řešením vnitřního neviditelného „JÁ“. Myšlenky i pocity se objevují jako nevyžádané. Na cestu za vnitřní pravdou se nevydává osobní „Já“, ale aspekt samotného vědomí, který vyjadřuje touhu, oddanost i vytrvalost – aspekty duchovní vůle. Proto zdrojem hledání „JÁ“ – je samo „JÁ“, které uvede do chodu potřebné procesy díky svým vlastním kvalitám, čemuž napomáhá Boží milost.

Jiný příklad: Zvědavost – je to kvalita, existující bez individuálního „Já“ nebo řešení ho implementovat. Zvědavost je nezávislá, neosobní vlastnost vědomí, univerzální pro veškerý živočišný svět. Nepotřebuje „Já“, aby byl zvědavý. Neexistuje vnitřní, nezávislé individuální „Já“, které přijímá řešení; začínat rozhovor o myšlenkách, činnosti i pocitech z podstatného jména „já“ je jen pouhé

zjednodušení stylu věty. Individuální osobní „Já“ se stejným úspěchem můžeme nazývat „ono“. V duchovní evoluci jsou etapy, ve kterých jsou rozum a tělo po nějakou dobu „jimi“. Tělo se věnuje své činnosti, jako dobře nacvičeným krokům, rozum vede rozhovory s jinými bez vnitřního osobního „Já“, které by ho řídilo. Za myšlenkami se neschovává vnitřní „myslitel“, za činností – „činitele“, není ani „hledající“ osvícení. Pohyb po cestě se děje sám o sobě, když přijde vhodný čas a stává se centrem pozornosti. Všechny aspekty a kvality vědomí se spouští samy a dodávají si energii navzájem, pod společným vedením Vůle.

VŮLE JAKO NÁSTROJ

Mrzutá i pestrá podstata činnosti člověka mu znemožňuje plně se soustředit na duchovní evoluci. Může přikázat rozumu dělat to nebo ono, ale rozum se vzepře. Pokoušet se kontrolovat rozum je to samé, jako se honit za vlastním ocasem. Snaha kontrolovat rozum vede k dualitě „kontrolora“ a „kontrolovaného“, ale i k obsahu toho, co je třeba kontrolovat i toho – jak.

Jediná možnost, jak mít vliv na rozum je kvalita, která se nazývá Vůle. Určit, kde se nachází, nevyžaduje přílišného úsilí. Myšlenky, pocity i obrazy neustále protékají myslí, ale vůle je v podstatě nehybná a zafixovaná. Většinou je více stabilní a proto také snadněji dostupná. Může být celkem tvrdou, oddanou, cílenou a nehybnou, na rozdíl od rozumu, který poletuje jako nervózní motýl. Proto nejvýhodnější úhel pohledu, ze kterého má smysl přistupovat k rozumu, můžeme najít, když soustředíme pocit „Já“, vyzařovaný vůlí. Vůli můžeme podřídit sobě, ale velmi pomalu a cílevědomě, cestou mnoha rozmýšlení. Je to pracovní „místo“, ze kterého je možné se pohybovat a studovat dále. Vůle je blíže ke skutečnému „JÁ“ než běžný rozum s jeho myšlenkami, předsudky, plány, idejemi a poskakujícími emocemi.

PŘEMÝŠLENÍ

Je to nejplodnější a nejsmysluplnější činnost ve vši Duchovní práci. I při malé praxi je možné získat schopnost fungovat ve světě a setkávat se jen s drobnými narušeními procesu přemýšlení a reflexe.

Meditace jsou v praxi obvykle omezeny časem a místem, vyžadují izolaci a přerušování jiných činností. I když se přemýšlení a reflexe zdají být ne tak intenzivní, pod jejich neustálým vlivem se překážky stírají. Proto je přemýšlení forma meditace, neméně důležitá než meditace v poloze lotosového květu.

ZÍSKÁNÍ SÍLY DUCHOVNÍ VŮLÍ

Vůle získává sílu a začíná fungovat díky obětavosti a reaguje na ni inspirací, která vede k osvícení Boží Milostí. Individuální vůle se rozpouští v Boží Vůli a jiskra, vedoucí k duchovnímu hledání a otázkám je Božím darem.

Ochotu vydat se na cestu nelze přikázat, a lidé se nemylí, když se ještě nedostali do odpovídajícího stavu. Úroveň vědomí by se měla zvýšit do stadia, kdy se takový záměr ukáže jako smysluplný a atraktivní. Pocítí-li inspiraci, hledající často zapomíná na konvenční a tradiční životní styl, a obětuje vše, co stojí v cestě.

Iluze ega se drží pevně, ale jsou relativně křehké, když se podřizují duchovní Vůli.

Ego se opírá o návyky, které mizí, když se odstraňují jeho základy. Ego – není nepřítel, nad kterým je třeba zvítězit, ale pouhá množina neprozkoumaných návyků vnímání. „JÁ“, které probouzí duchovní Vůli je dům nekonečné síly, které domeček z karet ega nemůže odolat. „JÁ“, podobně jako nekonečně silný magnet, je schopné rozptýlit strukturu ega, pokud a kdy o to bude duchovní Vůle stát. Není komu připsat rozvoj duchovního poznání ani koho obvinít, pokud se tak neděje.

Díky duchovní práci se pojem „je“ postupně mění na pojem „zdá se“. Je to výsledek rostoucího chápání stupně, do kterého vnímání maskuje pravdu. Dokud se neotevře Absolutní Realita, je možné se k realitě přiblížit, považující veškeré zdánlivé vědění za hypotetické. Dokonce v současné společnosti takové chápání prostupuje na povrch díky častému používání slova „předpokládaný“, například: Člověk zareagoval na „předpokládanou“ hrozbu.

Vyjevení takového rozdílu je velmi důležitý stupeň rozvoje. Je to první skutečný příznak poznání omezení ega a nesprávnosti vnímání. Růst poznání omezení ega ve společnosti se zesiluje nedávným zveřejněním chybných soudních rozsudků, které byly odhaleny prověrkou DNA a výzkumy, dokazujícími, že svědkové jsou ve skutečnosti velmi nejistí, existuje velká pravděpodobnost, že se dopustí vážných chyb. Psychologové také odhalili retrospektivní falzifikaci vzpomínek, kdy se události smíchaly v čase a prostoru. Společnost se snaží rozlišit pravdu a lež, ale doposud se nevědělo, jak je to možné spolehlivě realizovat.

Duchovní vůle se zesiluje a aktivizuje láskou, oddaností a odhodláním k vlastnímu odříkání. Láska je zbavena formy, je vlastností, díky které je člověk schopen se zříci svých pozic ve jménu Boha. Tradiční cesta význačných světců – zbožňování, láska a uctívání Boha, neztělesněného nebo ztělesněného ve význačných učitelích. Hluboká oddanost je schopna překonat libovolné těžkosti a cesta srdce a cesta rozumu se nakonec spojí.

MEDITACE

Je velmi užitečné zahájit proces meditace z úhlu pohledu, že „JÁ“ je uvnitř duchovní vůle. Díky tomu, že je vůle relativně spolehlivá a neměnná, funguje jako opora, se kterou začíná proces skrze vědomí do transcendentálního poznání „JÁ“, zobrazení Boha jako absolutního „JÁ“, Oka Reality.

Právě duchovní vůle ve skutečnosti určuje předurčení nebo karmu. Vůle – to je místo pro Moc „JÁ“, zasahující do mysli, a proto slouží jako místo přímého kontaktu s Duchem Svatým. Na úrovni Vůle se „setkávají“ forma a beztvorost. Tady se ne-foremné vlastnosti lásky, oddanosti, vděčnosti, pokory, inspirace a víry setkávají s konkrétním obsahem mysli v jejích podobách: nápady, myšlenky, vzpomínky, konflikty a obrazy. V duchovní Vůli se nyní hodnotné a žádoucí cíle otevírají duchovním kvalitám lásky, odpuštění a věrnosti. Prostřednictvím pokory a výběru klidu lásky může člověk odmítnout dokonce i jeho srdci nejdražší negativní vlastnosti, jako je pomsta, zloba a nenávisť. Malé „já“ se rozpouští ve Vyšším „JÁ“. Léčebný vztah reálného „JÁ“ k malému „já“ – soucit; odpuštěním je i tobě

odpuštěno.

Ochota zřeknutí se je dána milostí Boží, umožňuje Boží moci, vyjádřené v Duchu Svatém, dát nový význam pochopení, a zbavit se tak síly vnímání a jeho pomocníka duality, zdrojů všeho utrpení. Rozptylování duality je konečný dar od Boha, protože eliminuje zdroj bolesti a schopnost trpět. V non-dualitě je utrpení nemožné.

DOGMA

Cesta k Bohu skrze non-dualitu vědomí nepředpokládá žádná dogmata nebo systémy víry. K dispozici jsou užitečné informace v dostatečném objemu pravdivosti, které lze ověřit v rámci vlastní vnitřní cesty, nezbytné pro vývoj, zejména pokud člověk směřuje k osvícení v tomto životě. Hodnotu jakékoli informace je možné snadno kalibrovat. Je také zjištěno, že pokaždé, když se kalibrace provádí, člověk se naučí něco nového, nevztahujícího se k původní otázce.

DIETY, RITUÁLY, CVIČENÍ, DÝCHACÍ TECHNIKY, MANTRY A SYMBOLY

I když v tomto soupisu není nic povinného, mohou být tyto postupy pro některé duchovní studenty užitečné. Je dobré vědět, že náboženství mají své vlastní cíle i omezení. Duchovní cesta k osvícení je jedinečná. Kráčet po ní to není to samé jako „praktikovat náboženství.“ Náboženství přikládají velký význam historickým událostem, zeměpisným oblastem a minulým kulturám s jejich politickými aliancemi.

Osvícení probíhá v přítomném okamžiku, mimo hranice času, dějepisu nebo zeměpisu, které jsou tedy irelevantní. Teologie je zajímavá pro čtyřsté úrovně vědomí; Osvícení se týká úrovní od šestistých výše.

HUDBA, KADIDLA, KRÁSY ARCHITEKTURY

Inspirují, podporují duchovní i pietní náladu a světonázor, a pomáhají přesunout pozornost od obsahu myšlenek. Krása pozvedá a kalibruje se na vyšších pětistých úrovních, což je blízké k dokonalosti.

PODSTATA DUCHOVNÍ PRAXE

Probudit inspirací, oddaností a silnou vůlí rozhodnutí těch aspektů vědomí, které se postupně sebenaplňují. Dodávají jim sílu, soucit, oddanost a pokoru a ochotu vzdát se všeho ve jménu bezpodmínečné lásky. Potom se vnímání přeměňuje v duchovní zrak. Tento vývoj vyvolává podpora vyšších úrovní vědomí, protože je potřebná velká síla k překonání „atrakcí“ pozemského života a jeho zvyků vnímání. Akt uctívání je žádost a pozvání, adresované vyšším energiím, za účelem získání jejich pomoci v lidském duchovním snažení.

CO SE STANE S KAŽDODENNÍM ŽIVOTEM?

Dochází k posunu hodnot od světských úspěchů k duchovní realizaci, což mění smysl celého života. Mění se dlouhodobé životní cíle, události získávají nový význam, jako kdyby probíhaly v nové dimenzi. Postupně je kladen důraz na vnitřní, tichou a nehybnou přítomnost samotného Poznání, a ne na přechodný obsah. Najednou přechází

vnímání ega z obsahu na kontext a univerzální „JÁ“.

PROČ DUCHOVNÍ ÚSILÍ VYŽADUJE „PRÁCI“?

Ego lze považovat za sadu zavedených zvyků, které se vyvinuly v důsledku zajetí neviditelnými energetickými poli, které ovládají lidské vědomí. Posiluje je jejich opakování a sociální soudržnost. Posiluje je také sám jazyk. Myšlení v nějakém jazyce je forma samoprogramování.

Použití zájmena „já“ jako subjektu je předpokládaná příčina všech činností. Je to vážná chyba, která vede automaticky k dualitě subjektu a objektu. K překonání tlaku světských myšlenek a přesvědčení, že je třeba pracovat na realizaci rozhodnutí duchovní Vůle, zbavit vědomí naprogramování, včetně potřeby odmítnout předsudky a nároky ega jako by byly skutečné. Místo toho je nutné trvat na vyšším pochopení.

Setkání se sympatičtějšími pohledy na život jim dává sílu; tedy tradiční duchovní rada „kamarádit se se svatými“, aby se zabránilo vlivu negativních kamarádů.

To pomáhá postupnému vývoji vhodnějších postojů a návyků myšlení.

ČEMU SLOUŽÍ MODLITBA?

Modlení je akt smíření. Pro nižší úroveň vědomí je modlitba snahou něco „dostat“, pro sebe nebo pro Jiné, například, nové auto, práci, zdraví nebo jiné služby. V rámci duchovního vývoje přichází odmítnutí této snahy kontrolovat Boha a akt modlitby se stává uctíváním a ne žádáním. Ve válce se obě strany modlí za vítězství. Za postupnou změnou vědomí od vzývání ega k sebeobětování se modlitba mění do podoby připravenosti být sluhou Božím i kanálem Vůle Ega, beze snahy určit, co a jak se má udělat. Modlitba se stává zřeknutím se a ne prosbou. Mnohé děti ztrácejí víru v Boha, protože využívají modlitbu jako prosbu a jsou rozčarovány, když se jejich prosby nenaplní.

CO JE UZDRAVUJÍCÍ SÍLA MODLITBY?

Veškerá láska je dána Bohem. Na škále Vědomí se Láska kalibruje úrovní 500, a když se zdokonalí, stává se Bezpodmínečnou Láskou s úrovní 540, úrovní uzdravení. Uzdravující modlitba je tak orientována na to, aby byla negativita zaměněna energetickým polem 540 nebo vyšším. Některé duchovní organizace jsou kalibrovány na úrovni 540 i více a proto dodávají pole uzdravující energie, schopné provádět „zázraky“.

CO JE TO ZÁZRAK?

Když nastane událost vycházející za hranice vysvětlení nebo očekávání, daných lineárním kauzálním vztahem nebo newtonovským paradigmatickým, nazývá se zázrak. Je to náhoda, která se ztělesňuje do reality díky tomu, že se odstraňují vlivy negativnosti. K tomu je třeba se zbavit omezujících předsudků, například „to nejde“ nebo „to je nezasloužené“ nebo jiných pohledů ega. Pro ty, kdo již dosáhli vyšších úrovní vědomí, jsou zázraky nejen běžné – je to přirozený běh věcí, stávající se konstantním. Zázraky se rodí z tvoření, a ne kauzálním vztahem.

DUCHOVNÍ PRINCIPY

Světónázor

„Cesta“ duchovního rozvoje skrze vědomí je ve skutečnosti velmi jednoduchá a snadná. Prioritní kvalitou je světónázor; člověk se musí dívat na svět ne jako na prostor pro získání prospěchu, ale jako na možnost poznání, která kvete dokonce i v těch nejmenších detailech života. Duchovní světónázor dělá člověka dobrým, přátelským i laskavým ve vztahu ke všemu v životě. Opatrně obcházíme mravence, nestoupneme na něj, ne z přinucení ani z důvodu nějakého náboženského pravidla, ale z důvodu vyššího vědomí o hodnotě každého života. Všichni živočichové jsou ve skutečnosti tvory reagujícími na úctu a pozornost. Dokonce i rostliny poznají, že je máte rádi a těšíte se z nich.

Smíření

Je to také světónázor, poznání o omezenosti rozumu i vnější formy. Stále silněji nastupuje poznání toho, že se Život filtruje vnímáním, i toho, co se v něm odehrává, z větší části produkt názorů a vnímání a ne samostatně existujících vnějších realit.

Připravenost nesoudit a odpouštět

Laskavost

Seriózní duchovní student se musí vzdát zažité povinnosti soudit, opravovat, kontrolovat, směřovat, měnit svět a vyjadřovat mínění o všem okolo. Není povinen se těmto věcem více věnovat; místo toho se obrací k Boží spravedlnosti. Jelikož rozum vůbec neví, co je to realita, vzdání se dřívějších povinností přinese ulehčení a stane se završením dlouhého pocitu viny. Je dobré se kvůli tomu vzdát „páchání dobra“ a nepodporovat společnosti na ochranu utlačovaných, pronásledovaných i jiných obětí a sentimentů. Každý člověk prostě jen plní svoje předurčení; dovolte jim to dělat. Pokud se od toho odpoutáte, uvidíte, že většina lidí získává uspokojení z melodramatu svého života.

Pozorování lidí

Fyzický vzhled je velmi zavádějící. Většina lidí, kteří vypadají jako dospělí, ve skutečnosti nejsou dospělí. Emocionálně většina lidí zůstává stále dětmi. Emoce a postoje, převládající ve školce a na hřišti, si zachovávají i v dospělosti, ale skrývají je za důstojnější terminologií. Uvnitř těchto lidí je dítě, které jen předstírá, že je dospělý. „Vnitřní dítě“, o kterém jsme již toho hodně slyšeli, není ve skutečnosti vnitřní, ale ze svého pohledu zcela „vnější“.

Když lidé vyrostou, přijímají jinou identifikaci a kopírují to, co považují za chování a styl dospělých; ale toto nedělá dospělý ale dítě. Proto v každodenním životě vidíme lidi reprodukující programy a scénáře, se kterými se identifikovali v dětství. Malé dítě, stejně jako většina zvířat, již projevuje zvědavost, sebelítost, žárlivost, závist, konkurenceschopnost. Stejně jako záchvaty vzteku, citové výbuchy, urážky, nenávist, rivalitu, touhu po slávě a obdivu, svévolnost,

podrážděnost. Kromě toho, svalování viny na ostatní, odmítání odpovědnosti, dělání z ostatních ty špatné, touha po požitcích, sbírání „věci“, vychloubání a tak dále. Vše výše uvedené jsou kvality dítěte.

Pozorováním každodenní činnosti většiny dospělých zjišťujeme, že se ve skutečnosti nic nezměnilo. Toto poznání pomůže porozumět a soucítit, ale ne soudit. Tvrdohlavost a vzpurnost, charakteristické pro dvouleté dítě, i nadále dominují až do stáří. Někdy se lidem podaří postoupit od psychologického dětství do mládí, ale i oni neustále hledají retro vjemů a vzdorují osudu: zajímají se o tělo, svaly, flirt, popularitu, romantické a sexuální dobývání. Mají tendenci chovat se mile, plaše, svůdně, brilantně, hrdinně, tragicky, divadelně, dramaticky a pompézně. To je také projev dětského dojmu dospívání. Vnitřní dítě je naivní a vnímavé, snadno se poddává programování, pokušení a manipulaci.

Zájem o povahu vědomí

Je snazší přestat reagovat na lidi zevnitř i z venku, když si uvědomíme povahu vědomí. Lidský život je velmi složitý, a to i v těch nejlepších podmínkách. Podráždění, odklady, výpadky paměti, impulzivní výbuchy a stres ve všech formách a podobách obklopují každého. Dotazy často přesahují kapacitu a život se omezuje tlakem času. Je třeba poznamenat, že ego je u všech zhruba stejně velké. Mysl následuje mozek, který je řízen geny, chromozomy a geneticky definovaným „základem osobnosti“. Studie ukazují, že základní osobnostní charakteristiky jsou dány již při narození. Jen málokomu se podaří odpoutat se od toho, jakými se narodili.

Pouze někteří se snaží o sebezdokonalování či o duchovní růst. To proto, bez ohledu na sebekritičnost, že tajně věří, že jejich život je dobrý, a pravděpodobně jediný správný. Mají i tak vše v pořádku a všechny problémy jsou způsobeny cizím egoismem, nespravedlností a jinými zly vnějšího světa.

Snažit se dávat lásku, ne ji přijímat

Většina lidí si myslí, že dostávají lásku, že to je emoce, že si ji musí zasloužit, a že čím více lásky budou dávat, tím méně jí dostanou na oplátku. Skutečná situace je přesně opačná. Lásku to je pohled na svět, který transformuje vnímání světa člověkem. Stáváme se vděčnými za to, co máme, a nepyšníme se tím. Vyjadřujeme lásku ve vděčnosti jiným za jejich vklad do života a našeho pohodlí. Lásku – to není emoce, ale způsob života a vztahů s okolním světem.

Netvořte si „nepřátele“

Lidé padají do pastí zúčtování nebo neustálých kritických poznámek. Dělají si nepřátele a nepřátelství. To brání klidnému životu. Nepřátele jsou k ničemu. Mohou se skrytě mstít, a tím působit nepříjemné okolnosti. Není možné vyhrát konflikt; vítězství vždy vede k nenávisti poraženého.

Většina domácího násilí – je fyzická reakce na verbální provokace. Nicméně, v naší společnosti se jen zřídka nese odpovědnost za provokaci, pokušení nebo vmetenou urážku.

V zájmu duchovního pokroku je třeba vždy brát odpovědnost za vše, co člověk udělá, a vyhnout se pasti obětování. Z vyššího úhlu pohledu oběti neexistují. Nic ve světě násilí nemá sílu způsobit něco jiného.

Vyberte si benevolentní roli i pohled na život

Tvrdá hlediska nejsou příznivá pro duchovní růst. I když jsou „správná“ nebo „oprávněná“, duchovní hledající si to nemůže dovolit. Musíme opustit luxus msty nebo potěšení z „Dokonané spravedlnosti“, když trestají údajného vraha. Nikdo nemůže porušit základní duchovní principy, aniž by za ně neplatili. Duchovní hledající se dívá skrze iluzi, a proto se vzdává role soudce a porotce. Lidé jsou pobouřeni, ale přesto se nic neděje beztrestně.

Prostřednictvím svalového testování se může člověk rychle ubezpečit, že Vesmír neztrácí přehled ani o nejmenších detailech; doslova každý vlasek je přepočítán. Ani jedno dobré slovo neprojde bez povšimnutí. Vše je navždy zaznamenáno v oblasti vědomí.

Zbavení se viny

Vina je pokus koupit si spásu, manipulovat egem, vyměnit odpuštění za utrpení.

Tento postoj je generován nesprávným výkladem Boha jako velkého kata. Jsme přesvědčeni, že si zasloužíme jeho spravedlivé potrestání naší bolestí, utrpením a vykoupením. Existuje jen jedno skutečné, „vykoupení“ pro zlé skutky, a to jsou změny. Namísto obviňování negativního, volíme pozitivní.

V zájmu dosažení pokroku a změn, je třeba přiložit více úsilí, než jen pocit viny. Taková reakce bude daleko vhodnější. Na Stupnici Vědomí zjistíme, že vina se nachází na samém dně, ale Bůh na samém vrcholu hory. Proto utěšovat se pocitem viny v dolní oblasti vědomí nepomůže povznést se na vrchol.

Pokora znamená, že vidíme svůj život jako duchovní evoluci vědomí. Učíme se z našich chyb. Asi nejužitečnější citát o chování v minulosti – „Tehdy to vypadalo jako dobrý nápad.“ Samozřejmě později, když se ohlédneme, kontext se změnil a zdá se, že to, co jsme udělali, byla chyba. Nicméně pokud jsou ostatní lidé nevinní od narození, protože taková je povaha vědomí, potom je nevinné i „JÁ“ duchovního hledajícího.

Kromě zřeknutí se viny je velmi užitečné zřít se i hříchu jako reálnosti. Chybu je možné napravit; hřích je chyba, a ta může být odpuštěna. Většina lidí považuje za hřích emoce generované vnitřním dítětem. Ve skutečnosti toto dítě lže, krade, podvádí, nadává a bije se; proto je hřích vlastně nezralost a neznalost skutečné podstaty Reality a povahy Vědomí. Duchovní hodnoty nahrazují pozemské, pokušení pomíjí, pravděpodobnost chyb se snižuje.

Připravenost

Je základním kamenem duchovního pokroku a pozemského úspěchu. Být připraven – to znamená vzdát se odporu a najít radost v tom, že pracuji na sto jedno procento. Nepohodlí vyvolává odpor, a pokud se vzdáme odporu, je nahrazen pocitem síly,

důvěry a radosti.

V každém úsilí, je bod odporu, který se stává blokem. Když je překonán, další práce jde bez námahy. S tímto objevem se často setkávají sportovci a lidé zabývající se fyzickou prací. Pociťují náhlý, obrovský přebytek energie a dostávají se do osvíceného stavu, v němž se vše děje samo od sebe. Vládne mír, klid a nehybnost. Vyčerpaná balerína nebo unavený pracující jsou blíže k objevu Boha, než si myslí. Poznání Boží přítomnosti předchází odříkání. Zenová filozofie říká, že nebe a peklo jsou ve vzdálenosti jedné desetiny palce. Často právě v hlubokém zoufalství se ego vzdává všeho, takže je možné obrátit krizi v příležitost duchovního objevu.

Pochopení, že „pravda“ závisí na kontextu

Pravda je relativní, nikoli absolutní. Veškerá Pravda je skutečně pravda jen v určité úrovni vědomí. Například odpuštění je chvályhodné, ale později se ukazuje, že vlastně není co odpouštět. Neexistuje nikdo „jiný“, komu máme odpustit. Ego každého je stejně nereálné, včetně našeho vlastního. Vnímání – není realita.

Odloučení

Je světonázor, předpokládající odvykání si od emocionálního zapojení do světských záležitostí. Vede ke klidu a míru. Odpovídá mu odmítnutí emocionálního zakoušení frustrací a problémů jiných lidí. Vyžaduje také ochotu nechat svět a jeho záležitosti řešit samostatně své problémy a osud. Aktivní účast a zásah do záležitostí světa je lepší ponechat lidem, kteří mají jiné priority. Jedna věc je – být „dobrým člověkem“; jiná věc – osvícení. Člověk je zodpovědný za úsilí, ne za výsledek, který závisí od Boha a Vesmíru.

Odloučení – není totéž jako apatie, skrytí se před světem nebo vyloučení se z něho.

Je mylná představa, že je třeba pracovat na vyloučení se, což často končí prázdnotou a apatií. Naopak odloučení vám umožní plně se zapojit do životních událostí, aniž byste se snažili kontrolovat okolnosti.

Přijetí

Přijetí velmi pomáhá při hádkách, konfliktech a urážkách. Opravuje také silnou nerovnováhu vnímání a nedovolí dominanci negativních pocitů. Všechno má svůj cíl. Pokora znamená, že nechápeme všechny události nebo děje. Přijetí – to není pasivita, ale odmítnutí polohování. Pro vývoj duchovního ega je nutno si uvědomit, že duchovní pokrok je výsledkem Boží milosti, a ne osobního lidského jednání.

Vyhněte se falešným guru

Důležitost tohoto bodu nelze docenit. Naivní duchovní hledající začátečníci snadno spadnou do pastí reputace duchovních postav a charismatu těch, kteří mají mnoho následovníků. Bez duchovního uvědomění vyšších stavů vědomí nemá duchovní hledající prostředky, aby si vymezil svoji cestu, a popularita působí závrať.

V této fázi lidských dějin, neexistuje žádný milník, na který by bylo možné se spoléhat, kromě svalového testu skutečné kalibrace úrovně vědomí učitele, organizace nebo učení. Naivní se inspiroují údajnými nadpřirozenými silami, paranormálními jevy, tituly i pestrými oděvy.

Charakteristiky opravdových učitelů jsou pokora, jednoduchost, láska, soucit a klid.

Za odhalení pravdy se neprovádí žádné platby, protože neexistuje žádný zájem o peníze, moc nebo zisk. Skutečnému učiteli nezáleží na tom, zda se ostatní stávají jeho následovníky, připojí-li se k duchovní skupině nebo organizaci. Všichni jsou svobodní, mohou opustit duchovní skupinu. Varují se vzniku kultu osobnosti. Skutečný učitel nechce ovládat ostatní, a proto nemá zájem o přesvědčování a nátlak. Nesnaží se přisvojit si je znalostmi nebo je nutit ostatním, protože jsou volně k dispozici. Z tohoto důvodu jsou chování i duch pravého učitele sympatické. Vyučuje celé lidstvo.

Vyhnete se falešným učitelům

Často se doporučuje používat svalové testování pro výběr knih pro svoji duchovní knihovnu. Dejte knihy, které oslabují svaly na jednu stranu, a ty, které je posilují – na druhou. Je to velmi poučné.

Je důležité si uvědomit, že existuje neosobní fakt: Vědomí hledajícího je naivní a nedokáže rozlišit pravdu od lži. Varujte se atraktivního, ale malého. Existuje nespočet astrálních realit a Vesmírů, a v každé z nich jsou učitelé, vedoucí, duchovní hierarchie i systémy víry. Mnohé z nich jsou velmi zajímavé. Neopatrný člověk snadno padne do pastí těchto fascinujících esoterických učení; nicméně hledající osvícení musí mít na paměti, že stav Absolutna nelze dosáhnout na úrovni formy.

Mnoho lidí si myslí, že by se měli zapojit do duchovního úsilí, ale mají strach z toho, co se zdá obtížné: rituály, požadavky, oběti, závazky, čtení, dogmata a peníze. Některé z duchovních skupin trvají na tom, že nováček musí projít „zasvěcením“, což je zvláštní obřad vynucující přísahy a dohody. V zaregistrovaných skupinách je povinná docházka, školení a četné výhody. Ve skutečnosti není nutné nikam vstupovat, cokoli dělat, nic se učit. Žádná pravidla, předpisy a požadavky neexistují; žádné rituály a podivné oblečení, nejsou nutná žádná dechová cvičení a držení těla.

Mnohé skupiny New Age inzerují méně nároků, ale spoléhají se na nesprávné informační zdroje. Udělují hodně pozornosti podivnému oblečení, stravě, kloboukům, všemožným druhům přívěsků, symbolů, rozložení karet Ouija, channelingu, médiím, Modlitbám a mantrám. Je lepší být opatrný a vyhnout se všem manipulacím energií, světelných polí, mystickým vizualizacím, barvám, mystickým číslům, značkám a „tajemstvím Dávných učení.“ Některé osoby, zavádějící lidi do slepé uličky prohlašují, že obdržely speciální instrukce od Boha, a stávají se samozvanými proroky a jasnovidci. To vše lze jednoduše zkontrolovat pomocí svalového testování.

Rozptylující faktory jsou založeny na formě a zvláštnosti. V celé této oblasti převládá karnevalová atmosféra. Zmiňují se kosmické lodě, UFO, mimozemšťané a proroctví o konci světa. Všechny tyto aspekty jsou chybně nazývané duchovními a považují se za samozřejmost. Je snadné ztratit se v astrálním cirkusu „duchovního“ myšlení. Všechny New Age společenství se prezentují nekonečnou řadou „Bábá“ „učitelů“ a legendárních postav, které způsobují slabost při svalovém testování. Výzkum ukazuje, že mnozí z nejznámějších guru vyměnili duchovní integritu za moc nad ostatními a iluzi velikosti.

Následující část: [Kapitola 10. Podstata Boha](#)